

ГАРАДЫ

Слаўся, Айчына ты наша свабодная!

Пятро ПРЫХОДЗЬКА

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА
ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ
СУВ'ЯЗЕЙ З СУАЙЧЫННІКАМІ

№ 61 (546)

Жнівень 1961 г.

Год выдання 7-ы.

І ГАДЫ

Давайце адправімся ў падарожжа па гарадах нашай Беларусі, дарагі чытач. Праўда, гэта будзе крыху незвычайнае падарожжа. Пачнём мы яго ў 1919 годзе, калі наша партыя прымала сваю другую праграму — праграму пабудовы сацыялізму ў нашай краіне. І закончым у сённяшнія дні, такія незвычайна радасныя і хвалючыя, калі наш народ стаў сведкам новай знамянальнай падзеі — апублікавання праекта новай Праграмы КПСС, у якой намечаны шляхі пабудовы камуністычнага грамадства ў нашай краіне. Паглядзім, як змянілася аблічча нашай рэспублікі за гэты час, як з адсталай ускраіны царскай імперыі яна ператварылася ў рэспубліку з высокаразвітай прамысловасцю і сельскай гаспадаркай, як выраслі і расквітнелі яе гарады.

Мінск! Як не захапляцца чароўнай прыгажосцю нашай сталіцы, яе шырокімі плошчамі, скверамі, вуліцамі, расквечанымі зелянінай! Але пачакайце... Паглядзіце на Мінск даравадоўчынны — губернскае горад царскай Расіі, захалудны і неўпарадкаваны. Вось Камароўка, брудная, са старэнькімі падслепаватымі хацінкамі. Або Шпітальная вуліца. Пра яе калісьці

на месцы невялічкіх прадпрыемстваў, саматужных майстэрняў. Да рэвалюцыі ў Гомелі было толькі 2.000 рабочых. А цяпер у вобласці налічваецца каля 400 вялікіх прадпрыемстваў. І найбольш іх — у самім Гомелі, горадзе, які вырас сярод балот і які з кожным днём прыгажэе і маладзее.

Амаль праз усю Гродзеншчыну нясе свае воды бацька-Неман. Каля Гродна ён становіцца некаж асабліва спакойным і паважным. У крышталёвай чысціні яго адлюстроўваюцца высокія прыгожыя будынкі. Яны стаяць ля самага берага, быццам любуюцца сабой. А далей — карпусы заводаў, фабрык. Каму не вядома прадукцыя Гродзенскага тонкасуконнага камбіната, абутковай фабрыкі. А колькі прадпрыемстваў вырасла па ўсёй вобласці! Сярод іх — Свідзельскі цукровы камбінат, Лідскі завод сельскагаспадарчых машын, Ваўкавыскі цэментны завод... Усяго ў вобласці цяпер працуе каля 400 прамысловых прадпрыемстваў, аснашчаных выдатнай айчынай тэхнікай. І гэта ўсё там, дзе калісьці былі пустэча, галеча і голад.

Мы пабывалі не ва ўсіх гарадах Беларусі. Брэст і Маршэў, Барысаў і Баранавічы і ўсе астатнія гарады незазнавальна змяніліся за гады Саветскай улады. У іх выраслі дзесяткі прамысловых прадпрыемстваў. Яшчэ ў 1948 годзе беларускі паэт Кастусь Кірэнка пісаў: Не завіце маю рэспубліку Краінай цёмных лясоў! Паглядзіце — Над ёю свецяцца Агни завадскіх карпусоў. Гэтых агнёў з кожным годам запальваецца ўсё больш і больш. Дзесяткі новых прадпрыемстваў будуюцца цяпер у нашай рэспубліцы. Хутка пабяжыць па правадах ток з Бярозаўскай ДРЭС, многія тысячы тон каштоўных угнаенняў працаўнікам калгасных палёў дасць Салігорскі калійны камбінат, народная гаспадарка краіны атрымае прадукцыю многіх іншых прадпрыемстваў, якія вырастаць за гады самігодні.

Ужо цяпер, напрыклад, Беларусь вырабляе намнога больш металарэзных станкоў, веласіпедаў, матацыклаў, электраэнергіі, чым іх вырабляла раней уся царская Расія. Па выпуску грузавых аўтамабіль Беларуская ССР анярэззіла такія краіны, як Аўстрыя, Данія, Швецыя, па выпуску трактараў — Аўстрыю, Аўстралію, Швецыю. На аднаго жыхара Беларусі вырабляецца амаль

ЯСНЫЯ ДАЛІ

На мове той, што блізкая ўсім людзям,
Гаворыць з роднай партыяй народ
Пра тое, што было, што ёсць, што будзе,
Што трэба нам зрабіць за дваццаць год.
Праект Праграмы партыі чытаем,
І на душы ад слоў яе святлей.
Яшчэ ясней цяпер сабе ўяўляем
Сваё жыццё, жыццё ўсіх людзей.
За вокнамі — празрыстасць росных кропель,
Устае над краем новы светлы дзень.
Ужо не здань блукае па Еўропе,
Зарой па свеце Камунізм ідзе.
І ў сэрцы гордасць — за свой край любімы,
За свой народ, за ўсё, што робіць ён,
За тое, дружа, што твая Радзіма
Не йшла ні к кому з шапкай на паклон.
Яна з тых дзён, як грывінуу залп «Аўроры»,
Свой успаўляе ў будучыню шлях.
Ні перад кім — ні ў радасці, ні ў горы —
Не апускала свой саветскі сцяг.

Віцебск сёння. На здымку: новыя жылыя дамы на набярэжнай Заходняй Дзвіны.

так пісала мясцовая газета: «Якую абраўваючую агіднасць прадстаўляе гэта вуліца цяпер. Уся яна перакапана канавамі і выбоінамі». А сёння — гэта прыгожая, шырокая вуліца Імя Фрунзе, забудаваная шматпавярховымі дамамі. А Камароўка? Няма ўжо Камароўкі. Ёсць цудоўная плошча Імя Якуба Коласа, залітая асфальтам, прыбраная ў зеляніну.

Да рэвалюцыі ў Мінску па сутнасці не было буйнай прамысловасці. Тут дейнічала некалькі дробных прамысловых прадпрыемстваў, саматужных майстэрняў. На самым вялікім у той час прадпрыемстве — чыгунамеделейным і машынабудавнічым заводзе фірмы «Якабсон і Ліўшыц» працавала сто рабочых. А на ўсіх мінскіх заводах у 1913 годзе было толькі 37 механічных рухавікоў, магутнасць якіх складала 828 конскіх сіл. Такую магутнасць маюць цяпер тры 25-тонныя самазвалы, якія выпускаюцца на Беларускім аўтазаводзе. А навокал горада туліліся бедныя вёсачкі, прасціраліся пустэчы.

Цяпер... Дзесяткі заводаў, фабрык, цэлых камбінатаў, пра-

ловасці не магло быць і гутаркі. Самым вялікім прадпрыемствам лічылася Ільнопрадзільная фабрыка «Дзвіна», дарэчы сказаць, заснаваная бельгійскімі капіталістамі.

Сённяшні Віцебск — гэта буйнейшы прамысловы цэнтр Беларусі. Панчошна-трыкутажная фабрыка «КІМ», швейная «Сцяг індустрыялізацыі», абутковая «Чырвоны Кастрычнік». Яны ўступілі ў строй яшчэ ў гады першых пяцігодак. З'явілася станкабудавнічая, дрэваапрацоўчая, харчовая прамысловасць. Усім вядомы цудоўныя дываны Віцебскага дывановага камбіната, які носіць ганаровае званне прадпрыемства камуністычнай працы.

І вулічкі, калісьці брудныя і вузкія, ператварыліся ў прамыя, шырокія вуліцы.

Ёсць над Сожам зялёны горад, дзе спяваюць гудкі на зары, і летам мяккая зеляніна вабіць да сябе сваёй прахалодай і свежасцю. Горад гэты — Гомель. Адсюль ідуць ва ўсе куткі нашай краіны вядомыя камбайны «Гомсельмаша», станкі завода Імя Кірава і шмат іншай прадукцыі. Выраслі гэтыя заводы

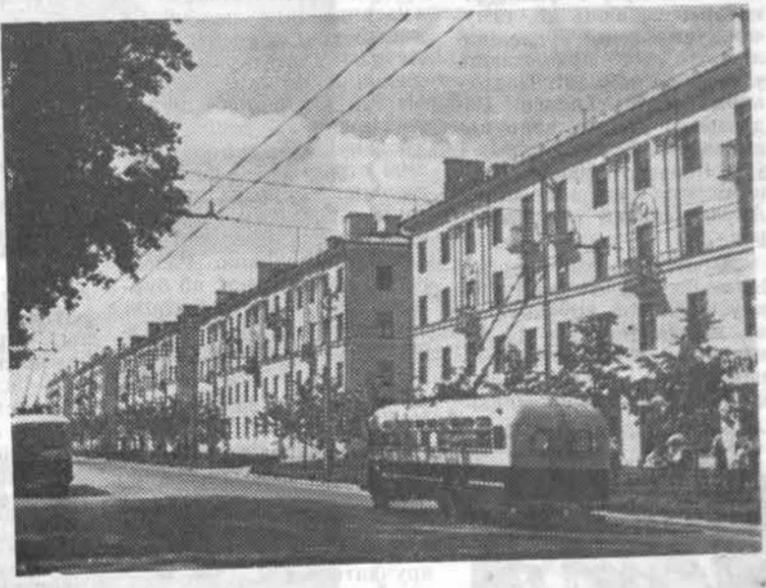
столькі металарэзных станкоў, колькі ў ЗША і Англіі. Такіх прыкладаў магутнага росту нашай прамысловасці можна прывесці вельмі многа.

А якія перспектывы адкрываюцца перад прамысловасцю Беларусі ў сувязі з праектам новай Праграмы Камуністычнай партыі Саветскага Саюза! Прамысловасць у нашай рэспубліцы ўзімецца на яшчэ вышэйшую ступень.

Б. АБУХАУ,
намеснік старшыні Савета народнай гаспадаркі Беларускай ССР.

НА ЗДЫМКАХ:
1. Клічаў. Помнік у гонар вызвалення горада ў 1942 г. ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў. 2. Мінск. Новыя жылыя дамы для рабочых камвольнага камбіната па вуліцы Маякоўскага (былы Чэрвеньскі тракт).

Маладзечна. Плошча імя Леніна.

Да сахі і лапцей звароту няма

Перад мною два дакументы: новал эканамічная карта Беларускай ССР і артыкул нейкага пана Кручкоўскага, дасланы ў рэдакцыю газеты «Голас Радзімы» нашымі суайчыннікамі з ФРГ.

«Растлумачце нам, — пішуць яны, — на якой падставе Кручкоўскі шальмуе савецкую рэчывасць. Расказваючы чытачам мюнхенскай «Вацькаўшчыны» аб індустрыялізацыі Беларусі, ён ужо данісаўся да таго, быццам цяжкая прамысловасць працоўным нашай краіны зусім не патрэбна, што яна не рэнтабельная і з цягам часу прынясе вялікі ўбыткі.

Ці так гэта? Чаму ж яна апраўдае сябе, дае прыбыткі ў іншых краінах? Чаму амерыканцы, англічане, немцы, французы, італьянцы і ўсе іншыя народы могуць мець свае фабрыкі і заводы, а беларусам гэта супрацьпаказана? Тут пан Кручкоўскі, думаецца нам, распісаўся ў сваёй тупасці. Ён забываецца на тое, што цяжкая прамысловасць — гэта самая надзейная апора для далейшага развіцця эканомічнай краіны. Каб у нас раней былі свае фабрыкі і заводы, дык, можа, ніхто з нас і не паехаў бы за свет шукаць работы. А цяпер, як нам пішуць нашы сваякі з Радзімы, усе беларусы маюць занятка. Хіба ж гэта не сведчанне таго, што лепш мець свае прамысловыя прадпрыемствы і не бадзяцца на свеце ў пошуках працы, чым зусім нічога не мець?

Расправіўшыся адным росьчырмам пярэ з цяжкай прамысловасцю, пан Кручкоўскі па інерцыі ўжо закрэсліў і лёгкую. Бальшавікі, маўляў, не зацікаўлены ў развіцці гэтай галіны гаспадаркі, штучна тармазяць яе.

Мы ўпэўнены, што і тут пан Кручкоўскі многа накруціў кручкоў. Дарэчы, мы хацелі напісаць аб гэтым і ў «Вацькаўшчыну», але там не надрукуюць нашага пратэсту. Мы ведаем, якія спрактыкаваныя махляры і фальсіфікатары выдаюць яе, таму, мяркуюем, лепш будзе, калі гэты ліст прычытаюць усе нашы землякі. Надрукуйце яго ў «Голасе Радзімы» і дайце адпор паклёпніку Кручкоўскаму і ўсім іншым «вучоным эканамістам» са злачынай Абрамчыкавай інфантарыі».

Дарагія суайчыннікі! Жыццё даўно адінула хлусно паноў кручкоўскіх аб нашай Радзіме. Палемізаваць з імі — дарэмна трата часу. Людзі, якія жывуць на прынцы-

пу «хоць на вецер брахаць, абы грошы сыскаць», далей свайго экзальтнага карыта нічога не бачаць і бачыць не хочуць. Ці ж мы не з'яўляемся сведкамі таго, як допаюцца, нібы мыльняны бурбалкі, «эканамічныя» разлікі такіх «знатакоў» нашай сацыялістычнай гаспадаркі, як Ст. Станкевіч, М. Козыр, П. Залужны, П. Урбан? Гадоў пятнаццаць запар, хацелі падняваючы буржуазнай прапагандзе, яны прарочылі нам пагібель ад голаду і холаду. Потым, калі ад гэтых прарочтваў не засталася і каменя на камені, калі Беларусь поўна адбудавалася і надала масавы выбар розных тавараў для насельніцтва і не на чужых, а на ўласных прамысловых прадпрыемствах, мюнхенскія «эканамісты» хуценька ператасавалі карты і пачалі рабіць стаўку на замоўчванне гэтых фактаў. «Савецкі лад клопоціцца аб народзе? Каму вы верыце? — збянтэжана балбатаў яны. — Беларусь, маці наша, радыхаецца без сваіх фабрык і заводаў. Там нават добрых майстэрняў няма. У якіх можна было б адрамантаваць плуг або, скажам, пашыць світку». Аб доказах яны не кланаліся. Абрамчыкава кантора прысвоіла сабе права выносіць канчатковы прысуд кожнай з'яве без спасылкі на канкрэтныя факты. Навошта ж корпацца ў даведніках, калі можна схлусціць і атрымаць за гэта свае трыццаць срэбранікаў? Капіталісты, якім яны служаць, плацяць толькі за хлусню. Праўда аб культурным і гаспадарчым будаўніцтве ў Савецкім Саюзе ім не патрэбна. Яна блытае карты пад пальчыкаў новай вайны, паднімае людзей на барацьбу за мір і дружбу паміж народамі. А там, дзе пануюць мір і дружба, за прапаганду вайны і пакараць могуць.

Усім гэтыя ісціны вядомыя і ўх, бадай, не было б патрэбы паўтараць, калі б мы яшчэ і сёння не сустракаліся з фактамі грубай фальсіфікацыі ў «насьвятленні» падзей у нашай краіне рознымі магістрамі і дактарамі з нацыяналістычнага кодла. Напярэйшы на сябе цярновыя вянкi мучнікаў за «вольную» Беларусь, яны строчаць аб ёй свае хлуслівыя справаздачы з такім разлікам, каб ні адзін жывы факт не выйшаў на паверхню. Разважаны гэтых паноў аб бурным развіцці эканомікі Беларускай ССР халодныя і сумныя, як дарога на могілкі. І мэта іх далёкая ад ішчырага патрыятычнага роздому аб лёсе нашай Радзімы. Рэальнае аб'явіць нерэнтабельным, лішнім, запланаванае — міражом. — вось і ўсе, пад чым яны пацеюць. Гэту метамарфозу спадары кручкаўскія хочуць здзейсніць з дапамогай самых звычайных чорных і ўсім надакучыўшых слоў, замяняючы імі жывыя здаровыя думкі і факты.

У Беларусі, глыбокадумна разважаюць яны, мала жалезнай руды і нафты — навошта ж ёй ліцейныя, станкабудаўнічыя, шарыкападшыпніковыя і маторныя заводы або, скажам, Полацкі нафтаперапрацоўчы камбінат? Беларусь вяртае абыходзілася сахой — скуль гарантыя, што ёй выгадна самай вырабляць трактары, камбайны, бульбасаджалкі ці магутныя 40-

тонныя самазвалы? Ці не лепш было б іх завозіць з іншых краін? А калі гэта так, значыць, трэба неадкладна закрыць мінскія трактарны, аўтамабільны, веласіпедныя заводы, «Гомсельмаш», Лідскі завод сельскагаспадарчых машын, Навагрудскі завод «Металіст» і ўсе іншыя прадпрыемствы цяжкай прамысловасці.

Падобныя, з дазволу сказаць, пароды мы ўжо не раз чулі ад капіталістаў. Ім хацелася б, каб мы нават іголки набывалі ў іх узамен за эканамічную і палітычную залежнасць. Але Беларусь — гэта не Афрыка і не Лацінская Амерыка, дзе капіталісты калібсці ды месцамі і цяпер гаспадарыць, як дома. За іх эканамічную «дапамогу» людзі расплачваюцца там сваёй крывёю. І сыравіна з іх краін перапрацоўваецца не на месцы, а ў большасці выпадкаў вывозіцца ў ЗША, Англію, Францыю. Нават такія маленькія, але драбнейшыя капіталістычныя краіны, як Паругалія, намагаюцца жыць за кошт іншых народаў. І там, дзе гэтага нельга дамагчыся кабальнымі пазычкамі, яны пускаюць у ход зброю.

Усе сумленныя людзі ўзняюць свой голас у абарону народаў Анголы, Туніса, Конга, Алжыра, якія вольна каторы год праліваюць кроў у няроўнай барацьбе з інашаземнымі захопнікамі. А мюнхенскія «вызвольнікі», упрогшыся ў імперыялістычны хамут, падтакваюць каланізатарам, нішто сабе, як бачыце, гуманісты! І незалежная Беларусь у іх разуменні — гэта абнесены калючым дротам закутак з дапамогай феадальным гербам на браме і капіталістычнымі парадкамі.

Так і карціць задаць пытанне спадарам нацыяналістам: а што яны пабудавалі? Няхай раскажуць аб гэтым нам, дазваляць ацаніць іх заслугі перад народам. Што яны запланавалі і чым парадвалі сваіх братоў і сябрёў на Радзіме? Можна, яны іх абудзілі, адзель і забяспечылі работай на сваіх прадпрыемствах? Яны гэтага не хацелі і не могуць зрабіць, бо іх рамяство — здрада, спекуляцыя інтарэсамі нашай Радзімы на карысць імперыялістаў.

Успомніце, як яны амагаліся за Беларусь у час нямецкай акупацыі, з кім і супраць каго яны тады ваявалі. А мы не забыліся аб гэтым. Вайна з гітлераўцамі, якім гэтыя кажныя крычалі «хайль», прынесла народам Савецкага Саюза, у тым ліку і беларускаму народу, незлічоныя бедствы. Яна адняла ў працоўных Беларусі звыш палавіны іх нацыянальнага багацця, унесла больш двух мільянаў чалавечых жыццяў, або звыш 20 працэнтаў насельніцтва. Былі знішчаны тысячы гарадоў і вёсак Беларусі, мільёны людзей засталіся без даху над галавой, сотні тысяч дзяцей асірацелі.

Калі мы гаворым аб жахах вайны, нас добра могуць зразумець палякі і чэхі, французы і англічане, якія разам з намi змагаліся супраць фашысцкіх захопнікаў. А яны, «шчырыя» беларусы, акапаўшыся на задворках «вольнага свету», чамусьці і слухаць не хочуць аб гэтым.

Новы крыжовы паход на вольную сацыялістычную Беларусь — вось іх

заветная мара. Ім не церпіцца разбурыць тое, што мы пабудавалі. Але не заўсёды, як кажучу, кату маеленіца. Няхай карыстаюцца на здароўе тым, што ім удалося адкаліпніць ад «заходняй цывілізацыі». На нашай вольнай ад паноў беларускай зямлі прапагандай вайны капіталу не нажывуць. А ў Мюнхене гэта магчыма. Менавіта таму яны і трызвоняць аб неабходнасці скінуць атамную бомбу на Беларусь.

Каб не застацца без хлеба, спадар Станкевіч падняў на ногі увесь свой прадажны аўтарскі актыв на дапамогу мілітарыстам. Нехта М. С. піша аб «сіле і слабасці» Савецкага Саюза. Сам Станкевіч, схваціўшыся пад псеўданімам, вылазіць са скурты, каб даказаць, што «заход скапітуляваць не можа», а будзе ваяваць. Драбнейшыя сошкі — М. Козыр, П. Залужны, Я. Запруднік і М. Кручкоўскі — запрудзілі балонкі свайго шкумацка справаздачамі, аб «жахлівым застоі» ў беларускім мастацтве, літаратуры, сельскай гаспадарцы і прамысловасці, клянучыся, быццам іх «зацёмкі» самыя праўдзівыя. Але патугі гэтых пісак на аб'ектыўнасць разыходзяцца з фактамі. М. Кручкоўскі, напрыклад, у сваім аглядзе нашай прамысловасці сцвярджае, нібыта «беларускі лён, як і большыня іншых прадуктаў сельскай гаспадаркі і жывёлагадоўлі БССР, заміж перапрацоўваць на месцы, вывозіцца на заводы ўглыб РСФСР».

Дастаткова глянуць на эканамічную карту Беларускай ССР, каб пераканацца, што пан Кручкоўскі бессаромна брэша. Навошта ж нам вазіць лён за трыдзець зямель, калі нават у такіх маленькіх гарадскіх пасёлках Беларусі, як Міёры, Гарадзец, Лёзна, Обаль, Церахоўка, Дварэц бесперабойна працуюць магутныя ільнозаводы? Не залежаецца ён і на тэкстыльных камбінатах, якія пабудаваны ў Гродна, Віцебску, Магілёве і многіх іншых гарадах рэспублікі. Тое ж можна сказаць і аб прадуктах жывёлагадоўлі. Усе яны перапрацоўваюцца на месцы, у тых раёнах, дзе яны нарыхтоўваюцца. Для гэтага амаль у кожным горадзе пабудаваны маслазаводы, сыраварні, мясакамбінаты, а для перапрацоўкі прадуктаў паліводства — мукамольныя і цукровыя камбінаты, браварні, кансервава-гароднінныя заводы і г. д. А колькі мясцовых сыравіны — вапняка, гліны, лесу перапрацоўваецца на цагельных і цэментных заводах, мэблевых фабрыках, лесніцкіх. На мясцовай сыравіне працуюць Старобінскі калійны камбінат, прадпрыемствы паўнаў і папяровай прамысловасці.

Вось некаторыя лічбы. За першыя два з палавінай гады сямігадкі ў рэспубліцы выпушчана прамысловай прадукцыі на 10 працэнтаў больш, чым намячалася выпусціць за гэты перыяд па сямігадоваму плану. І значна больш, чым яе было атрымана, у супастаўных цэнах, за ўсю пятую пяцігодку (1951—1955 гг.).

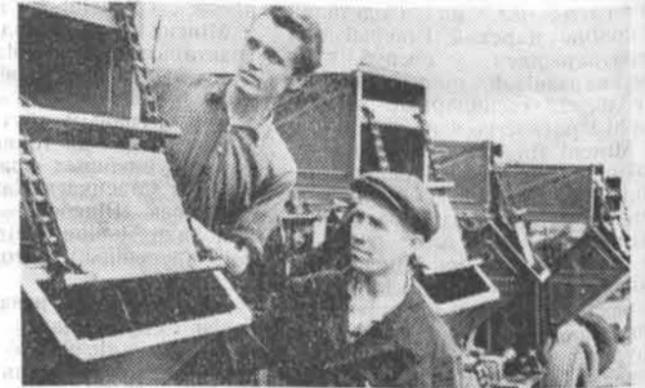
Толькі за першую палавіну гэтага года выпуск тавараў шырокага ўжытку павялічыўся: тканін усіх відаў — на 40,5 тысячы квадратных метраў, скуранога абутку — на 699,9

тысячы пар, трыкатажных вырабаў — на 603 тысячы штук, швейных машын бытавых — на 12,8 тысячы штук, радыёпрыёмнікаў і тэлевізараў — на 69,4 тысячы штук, пініна — на 1,230 штук, мэблі — на 5,5 мільёна рублёў, масла — на 2,498 тон, кансерваў — на 10,8 мільёна ўмоўных бляшак.

Адным словам, дарэмна пан Кручкоўскі намагаецца ўтаіць ад нашых

суайчыннікаў праўду. Ён проста выск сам сябе, як тая унцер-афіцэрская ўдава. Спадар Станкевіч прамакнуўся, падмацоўваючы «нейтральнасць» свайго прадажнага «воргану беларускай нацыянальна-вызвольнай думкі» такімі краплёнымі казырамі з-за фашысцкай халавы, як паны М. Кручкоўскі, П. Залужны, П. Урбан, М. Козыр і да іх падобныя.

А. БУДЗЕЙКА.

Самааддана працуе ў гэтыя дні калектыву завода «Гомсельмаш», дзе выконваецца заказ краін народнай дэмакратыі. У Чэхаславакію, Германскую Дэмакратычную Рэспубліку і іншыя краіны прадпрыемства адправіць у гэтым годзе тры тысячы сіласаўборачных камбайнаў «СК-2,6». На гэтым здымку вы бачыце слесара А. Кандраценку (злева) і майстра зборачнага участка В. Сераанова, якія рыхтуюць сіласаўборачны камбайны для адпраўкі ў Чэхаславакію. Наўрад ці гэтыя хлопцы згадзіліся б вырабляць сохі з місцовых матэрыялаў, ім выгадней і цікавей вырабляць камбайны з прывазной сыравіны.

На Мінскім машынабудаўнічым заводзе «Ударнік» працуюць тры грамадскія канструктарскія бюро. Адно з іх займаецца пытаннямі механізацыі і аўтаматызацыі вытворчых працэсаў. За год у бюро разгледжана налі трыццаці тэм, чатырнаццаць з іх укаранены ў вытворчасць. Хто ж гэтым займаецца? Спраўданыя гаспадары завода — дзеці рабочых і сялян рэспублікі, якія пры Савецкай уладзе атрымалі адукацыю. Гэта інжынер-канструктары Н. Назараў, В. Лаўрышэнка, слесар-інструментальшчык А. Алдакушын, старшыня канструктарскага бюро старшы інжынер-канструктар Я. Капул, канструктары Ю. Марозаў і Н. Раўін.

Бабінажніца Магілёўскага завода штучнага валакна намасмална Л. Пячора (справа) расказвае аб прыёмах свай працы слэброўцы Надзі Сафрановай. Яны, гэтыя простыя савецкія дзэўчаты, даўно забыліся на калауроты і прасніцы і, як бачыце, апроч ільнянога, умеюць вырабляць і штучнае валакно, для якога таксама патрабуецца ня мала місцовай сыравіны.

Магутныя 25- і 40-тонныя самазвалы выпускае Беларускай аўтамабільны завод у Жодзіна. На здымку: Г. Сабко — лепшы рабочы прасавазварачнага цэха завода.

3 ПРАЦЫ РУК СВАІХ

А ОУГІ летні дзень, але можна з упэўненасцю сказаць, што і яго не хопіць, каб абысці ўсе жывёлагадоўчыя фермы, аглядаць шырокія палі, сенажаці, пазнаёміцца з вялікай гаспадаркай калгаса імя Жданова Навагрудскага раёна. Шэсць вёсак: Ачукевічы, Гальні, Загор'е, Дзяляціцае, Скрышва, Падзагор'е і гарадскі пасёлак Любча ўваходзяць у склад сельгасарцелі. 826 двароў, 5 тысяч гектараў зямлі — маштабы, як кажуць, добрыя. Ды і даходы немалыя — 7 мільёнаў рублёў (старымі грашыма) атрымана ў мінулым годзе.

Добра зарабляюць і калгаснікі. У сярэднім па 600—700 рублёў (у новых грошах) атрымала ў мінулым годзе на працадні кожная сям'я. Каля тоны збожжа і 1.282 рублі грашыма атрымала сям'я Саламеі Літвін. Фёкла Кузьма атрымала 1.195 рублёў і 866 кілаграмаў збожжа. А ў гэтым годзе, мяркуючы па ўсяму, прыбыткі будуць большымі.

Зараз у калгасе гарачая пара. Пачалася ўборка. Залацістыя спелыя калосі схіляюцца да зямлі. Асабліва радуе калгаснікаў жыта. Высокае, густое, з ядроным зернем, яно паспела ўжо, і хлебаробы, не трацячы часу, прыступілі да жніва. Тэхнікі ў калгасе дастаткова. 80 працэнтаў усіх сельгасгаспадарчых работ тут праводзіцца з дапамогай машын. 5 камбайнаў, 12 тракта-

раў, 17 аўтамашын, жаткі, малатарні — усё ўжо загады было прыведзена ў баявую гатоўнасць.

Уся тэхніка рамантуецца

Ганна Грынюк.

тут жа, на месцы. Для гэтага пабудавана вялікая майстэрня, у якой ёсць такарныя, шліфавальныя і іншыя станкі.

У трактарнай брыгадзе створаны савет механізатараў. Ён самастойна вырашае ўсе спра-

вы, звязаныя з механізацыяй, абагульняе і ўкараняе перадавыя метады працы механізатараў, размяркоўвае тэхніку па брыгадах, займаецца пытаннямі рамонту, стараецца задаволіць усе асабістыя запатрабаванні членаў трактарнай брыгады.

Каля 100 тысяч рублёў кожны год асігнае калгас на будаўніцтва. Нямаюць будуюць і самі калгаснікі. Варта адзначыць, што кожная трэцяя хата ў вёсках новая. Сваімі сіламі тут была пабудавана электрастанцыя, якая дае ток усім вёскам калгаса, фермам, у кормацэх.

На поўным утрыманні калгаса знаходзяцца два дамы для састарэлых калгаснікаў. Там спакойна, у дастатку жывуць людзі, якія сваёй сумленнай працай заслужылі права на адпачынак і забяспечаную старасць. У калгаснай бальніцы працуюць 60 медыцынскіх работнікаў, з іх 10 — урачы.

Зараз у калгасе пяць школ. Хіба маглі марыць аб гэтым людзі пры панскай Польшчы! Раней стараліся вучыць старэйшага з дзяцей, а малодшым — як прыдзецца. Трэба ж было ісці на заробкі да багачеяў. І тады былі ў вёсцы хлопцы і дзяўчаты, якім удавалася скончыць пачатковую школу, але ніхто з іх і ду-

маць не мог аб тым, каб паехаць у горад вучыцца ў якой-небудзь вышэйшай навучальнай установе. А цяпер толькі за адзін мінулы год з калгаса імя Жданова ў вышэйшыя навучальныя ўстановы краіны паступіла 27 чалавек. Дзеці калгаснікаў сталі настаўнікамі, урачамі, інжынерамі, аграномамі, афіцэрамі. Сын

на ферме даярчай. Прайшоў некаторы час, калгас накіраваў старанную дзяўчыну вучыцца ў Гродзенскі сельгасгаспадарчы інстытут. Пасля заканчэння інстытута Валіцкая прыехала ў родны калгас і цяпер працуе заатэхнікам.

Тыя, хто не паехаў у гарады вучыцца на стацыянары, вучацца завочна. Так, напрыклад, сакратар партарганізацыі калгаса Дуброўскі — студэнт-завочнік Мінскага інстытута

калгасніка Л. Буйвала скончыў авіяцыйную акадэмію, Л. Шакаловіч — урач, а сын І. Буйвала працуе інжынерам горнай прамысловасці.

Скончыўшы дзесяцігодку, Л. Валіцкая пачала працаваць

механізатары калгаса: старшыня савета механізатараў, трактарыст Н. Гіліякевіч (у цэнтры) і члены савета (злева направа) М. Дамасевіч, М. Сільвановіч, А. Гірэйка і А. Капціловіч.

механізацыі і электрыфікацыі сельскай гаспадаркі.

У працы надрастае новае пакаленне, дапытлівае, настойлівае. Сёстры Ганна і Галіна Грынюк спачатку толькі дапамагалі маці даглядаць свіней. А потым, набыўшы веды і вопыт, замянілі маці і пачалі працаваць на ферме самастойна. За выдатную працу сёстры былі прэміраваны каштоўнымі падарункамі. Ганна — прадстаўнік народнай улады, яе выбралі дэпутатам раённага Савета дэпутатаў працоўных.

Гордасць калгаса — стадыён. І трэба сказаць, што ганарца ім тут неадрама. Такого калгаснага стадыёна няма ва ўсёй рэспубліцы. На будаўніцтва яго было выдаткавана больш 100 тысяч рублёў (старымі грашыма). Многія калгаснікі ў вольны ад работы час дапамагалі будаваць стадыён, зрабілі добрае футбольнае поле, бегавыя гаравыя дарожкі. У мінулым годзе тут праходзіла рэспубліканская спартакіяда спартыўнага таварыства «Ураджай». Сярод 45 спартыўных калектываў, якія ўдзельнічалі ў спартакіядзе, спартсмены калгаса імя Жданова занялі шостае месца.

Спорту ў калгасе ўдзяляецца вялікая ўвага. Праўленне пасылае моладзь на спецыяльныя курсы, скончыўшы якія, юнакі і дзяўчаты працуюць інструктарамі фізкультуры, трэнерамі. Няма, мусіць, такога віду спорту, якім не займаюцца тут: футбол, валејбол, баскетбол, лёгкая атлетыка, гарадкі, перацягванне каната, стралковы і конны спорт, праводзяцца конкурсы асілкаў. Найбольшая перавага аддаецца коннаму спорту. Хутка побач са стадыёнам будуюць пабудаванне (Заканчэнне на 4-й стар.)

Ахвяры Хірасімы

ТОКІО. 32 чалавекі памерлі ад праянэвай хваробы за перыяд са студзеня па чэрвень гэтага года — такія даныя адміністрацыі хірасімскага шпіталю, дзе праходзяць лячэнне пацярпеўшыя ад амерыканскай атамнай бомбы.

На працягу гэтага часу, піша газета «Асахі», медыцынскі персанал бальніцы аказаў дапамогу каля 12.000 хворым з тым, каб аблегчыць іх пакуты ад вынікаў выбуху атамнай бомбы.

К. М.

ЗША.

ВОСЬ ТАКІ ЁН «ЗМАГАР»

У жыцці чалавеку даводзіцца быць сведкам многіх фактаў і падзей. Некаторыя з іх хутка забываюцца, іншыя застаюцца ў памяці на ўсё жыццё. Мне, напрыклад, асабліва запамніліся тыя гады, калі я вучыўся ў Віленскай беларускай гімназіі ў 1925—1933 гадах. У той час палітыка панскай Польшчы была вельмі варожай у адносінах да беларускага народа. Польскія ўлады прымалі ўсе меры, каб паралізаваць вызваленчую барацьбу беларусаў. У гэтых мэтах шырока праводзіліся рэпрэсіі, выкарыстоўвалася агентура з нацыянальна-зрадніцкіх элементаў, у ліву якіх былі і мой былы знаёмы Станкевіч Станіслаў, які цяпер жыве, як вядома, у горадзе Мюнхене.

Станкевіча я ведаю прыкладна з 1925 года па сумеснай вучобе ў беларускай гімназіі ў Вільні. Ужо ў той час ён вылучаўся сябелюствам і фанабарлівасцю, быў вядомы як даносчык і інтрыган, выказваў незадавальненне сваёй вучобай у беларускай гімназіі і гаварыў, што прайдзе ў польскую гімназію. Адночы яго выклікаў на размову супрацоўнік польскай дэфензівы Жыніскі. Як затым раскажаў Станкевіч, Жыніскі цікавіўся жыццём і настроямі беларускай моладзі, паабяцаў дапамагчы Станкевічу ўладкавацца на вучобу ў польскую дзяржаўную гімназію. І сваё слова Жыніскі стрымаў. Хутка Станкевіч быў ужо вучнем VIII класа польскай гімназіі. З таго ж часу ён стаў і агентам польскай дэфензівы, займаўся выяўленнем асоб, якія выступалі супраць паланізацыі, пісаў даносы на вядомых яму прыхільнікаў «Грамады» і іншых беларусаў. Адночы мне выпадкова ўдалося прачытаць адзін з даносаў Станкевіча. У ім Станкевіч паведамаў у дэфензіву аб палітычных настроях Найдзюка Іосіфа, Пацюкевіча Мар'яна, Малецкага Іосіфа, Шутовіча Янкі, Казлоўскага і інш.

У 1927 г. «Грамада» была разгромлена польскімі ўладамі, многія беларусы арыштаваны і кінуты ў турмы. Станкевіч радаваўся, бо ў гэтай справе ён таксама адыграў немалую ролю.

Пасля сканчэння гімназіі Станкевіч паступіў у Віленскі ўніверсітэт. Тут ён арганізаваў так званую беларускую карпа-

рацыю «Скарына», якая была цесна звязана з Віленскай паліцыяй. Затым дзякуючы левай частцы беларускага студэнцтва праваліўся на выбарах і перайшоў у Беларуска студэнцкі саюз, быў прыхільнікам пагаднення з палітыкай польскага ўрада, крытыкаваў дзейнасць былых удзельнікаў «Грамады», за што аднойчы студэнты закідалі яго палкамі і гнілымі яйкамі.

Адночы ў Беларускай гімназіі чытаў лекцыю Янка Станкевіч. На лекцыі прысутнічалі вучні гімназіі, студэнты ўніверсітэта, у тым ліку і Станкевіч Станіслаў. У час лекцыі гімназісты пачалі шумець, тады Станкевіч Станіслаў падняўся і прапанаваў ім ачысціць залу. Гімназісты абурліся такой заявай Станкевіча і дэманстравалі пакінулі залу. Гэта прывяло ў шаленства лектара. Ён з палкай у руках прыпусціўся за вучнямі гімназіі. А Станкевіч Станіслаў выбег у калідор, злавіў аднаго зачынычыка і пачаў яго збіваць. Тады гімназісты кінуліся на вырчку сваёй таварышы і з крыкамі «бі фашыста» схвалілі Станкевіча, але ён паспеў ад іх вырвацца і выратаваўся ганебнымі ўцёкамі. Пасля такой падзеі вучні малодшых класаў баяліся адны прыходзіць у гімназію, іх суправаджалі бацькі або апекуны.

Хутка Станкевіч скончыў ўніверсітэт. Яму была прадастаўлена пасада настаўніка ў польскай дзяржаўнай гімназіі ў Дзісне. Накіраваў яго туды маглі толькі па рэкамендацыі ўплывовых польскіх чыноўнікаў, таму што беларусу ўладкавацца на работу, ды яшчэ ў польскую гімназію, у той час было вельмі цяжка. Пэўную ролю адыграла ў гэтым таксама і сувязь Станкевіча з дэфензівай, што пацвярджаецца наступным фактам. У часопісе «Калоссе» Станкевіч змясціў некролаг аб смерці беларускага нацдэма В. Жылкі, які памёр нібыта ў высылцы ў Паволжжа. Калі ў Станкевіча спыталі, адкуль яму аб гэтым стала вядома, ён адказаў, што аб смерці Жылкі яму раскажаў супрацоўнік дэфензівы Янкоўскі.

Незадоўга перад другой сусветнай вайной Станкевіч становіцца доктарам гуманітарных навук. У той час, калі польскі

тэрор на беларускіх землях дасягнуў сваёй мяжы, яму была прадастаўлена дзяржаўная стыпендыя і ён ездзіў для прадаўжэння вучобы ў Югаславію. Жаўна думаць, што ўсё гэта давалася Станкевічу за прыгожыя вочы, тым больш, што яны ў яго не з прыемных. А пасля звароту з Югаславіі мы зноў бачым яго настаўнікам польскай гімназіі ў пагранічнай Дзісне.

У час гітлераўскай акупацыі Станіслава Станкевіча фашысты прызначылі бургамістрам г. Барысава. Ён там добра паслужыў акупантам, асабліва, калі гітлераўцы распаўраўляліся з мірным насельніцтвам. Потым Ст. Станкевіча зрабілі намеснікам прэзідэнта Астроўскага па Баранавіцкай акрузе. Я дасылаю вам два здымкі з ча-

соў акупацыі. На гэтых здымках вы бачыце Ст. Станкевіча, які з трыбуны ўсхваляе гітлераўцаў. У канцы прамовы (другі здымак) ён падняў руку і, звярнуўшыся да фашыста Вернера, крычыць: «Хайль Гітлер!».

Сёння Станкевіч з'яўляецца рэдактарам «Бацькаўшчыны», выдае сябе за нацыянальнага змагаара, абаронцу інтарэсаў беларускай эміграцыі. Ён, як

той хамелеон, змяніў сваю скуру, атрымаў платную пасаду ў амерыканскім камітэце і ўсяляк выслужваецца перад сваімі працадаўцамі, каб заслужыць у іх давер і затым выехаць на жыццё ў ЗША. Але як вярчачка ні ўсёца, прыдзе час — яна парвецца.

К. М.

Песня пачыналася Так...

З даўняўна Лявонавічы Нясвіжскага раёна Мінскай вобласці славяцца добрымі спевакамі і спявачкамі. Там любіць спяваць не толькі моладзь, але і старэйшыя. Пачуць спяваць у адным канцы вёскі, песню падхвалівае моладзь сярэдзіны вёскі, а за ёю другі канец — і палілася песня!

Я слухаў з лобасцю сваіх аднавяскоўцаў, і мне прышла думка арганізаваць сапраўдны хор. Ноты песень прывёз з Вільні, дзе вучыўся на беларускіх настаўніцкіх курсах. Сваёй думкай я падзяліўся з моладдзю.

Першую рэпетыцыю прызначылі на 18 ліпеня 1926 года. У хаце майго бацькі сабралася каля 50 чалавек і не толькі моладзі, але і старэйшых. Вокны мы шчыльна пазавешвалі гуйнкамі. Старэйшыя сачылі, каб не наскочылі паліцыянты.

Шчыра ўзяліся за працу. І ўжо праз месяц чатырохгалосны хор выступаў перад сянамі вёскі Лявонавічы і суседніх вёсак. Сцэна была зроблена ў так званым «магазіне», дзе некалі сцягнулі збожжа на выпадак засухі.

Усе харысткі і харысты выступалі ў беларускіх на-

Да 35-годдзя Лявонавіцкага хору

цыянальных вопратках. Слухачы горача дзякавалі воплескамі выканаўцам. Вельмі ім спадабаліся песні: «А ў бары тры дарожанькі...», «Сіротанька», «Рабіначка», «Чаму ж мне не пець?», «Па-над белым пухам вшніў» і іншыя. Нашай любімай была рэвалюцыйная песня «Смело, товарищи, в ногу!»

З кожным разам узбагачаўся рэпертуар хору, што раз лепш гучалі песні ў добра зладжаным калектыве.

Вясною 1933 года лявонаўцы пастанавілі перарабіць «магазін» на народны дом.

Я хадзіў па вёсках Нясвіжскага павета з падпісным лістом і збіраў грошы. Людзі з навакольных вёсак ахвяроўвалі грошы на пабудову свайго народнага дома, бо кожны быў рад пачуць са сцяны роднае беларускае слова.

Закіпела праца. Працавалі не толькі дарослыя, але і дзеці. Кіраваў пабудовай каваль Васіль Бенька, усёю душою адданы роднай культуры. (Васіля Беньку расстралялі фашысты ў 1944 годзе

ў лагеры смерці Калдычэва). За два тыдні народны дом быў пабудаваны, але называць яго гэтак было забаронена, а дазволена называць «святліцай». У гэтай «святліцы» рэгулярна адбываліся выступленні хору і драматычнага гуртка Лявонавіч.

У час Вялікай Айчыннай вайны многія з удзельнікаў хору змагаліся з ворагам са зброяй у руках у радах народных месціўцаў-партизан.

Цяпер хорам кіруе самадзейны кампазітар, заслужаны дзеяч культуры БССР Касач Павел Мікалаевіч. Хор налічвае ў сваім рэпертуары каля 70 песень. Яшчэ больш вырас узровень мастацкага выканання.

Слава аб Лявонавіцкім хору — хоры калгаса імя 1-га Мая — ідзе па ўсёй нашай рэспубліцы. Хор выступаў з канцэртамі ў раёне, на абласных і рэспубліканскіх аглядах калектываў мастацкай самадзейнасці, займаючы лепшыя месцы; выступаў па радыё і па тэлебачанню. Узнагароджваўся грашовымі прэміямі, пахвальнымі лістамі, баянам, акардэонам, радыёлай, радыёпрыёмнікам «Радзіма» і іншымі.

Цяпер хор налічвае 75 удзельнікаў, сярод якіх можна ўбачыць і «ветэранаў», што прышлі ў хор яшчэ ў 1926 годзе і пяць у хору разам са сваімі сынамі і дачкамі. Зараз у хору прымаюць удзел не толькі жыхары Лявонавіч, але і вёсак Лазавічы, Цыкалаўшчына, Габруны, Смалічы і Ляхі, якія ўваходзяць у склад калгаса імя 1-га Мая.

Я вельмі рады, што зерне, кінутае 35 год назад, дало буйны, багаты плён, што праца наша, пачатая ў панскай няволі, дарма не загіннула, што хор наш жыве моцным, зладжаным калектывам у вольнай Беларусі і мае ўсе магчымасці развіваць свае творчыя здольнасці.

Сяргей НОВІК-ПЯЮН.

Хор калгаса імя Першага мая Нясвіжскага раёна.

З ПРАЦЫ РУК СВАІХ

(Пачатак на 3-й стар.)

ваны спецыяльныя бегавыя дарожкі для конных спаборніцтваў.

У калгасе два клубы, Дом культуры, у якім кожны дзень дэманструюцца новыя кінафільмы. Па суботах і нядзелях у клубе праводзяцца вечары адпачынку. Есць два духавыя аркестры, шмат самых разнастайных гурткоў мастацкай самадзейнасці, якія часта выезжаюць з канцэртамі ў іншыя калгасы раёна, і нават у гарады. Нярэдкія госці ў калгасе і прафесіянальныя мастацкія калектывы. Вось і зараз ва ўсіх вёсках можна ўбачыць яркія афішы, якія паведамляюць, што прыхаду на гастролі Бабруйскага абласнага драматычнага тэатра.

Калгас імя Жданава — удзельнік Усесаюзнага выстаўкі дасягненняў народнай гаспадаркі. За поспехі, дасягнутыя ў развіцці гаспадаркі, ён узнагароджаны Дыпламам другой ступені, Граматамі і каштоўнымі падарункамі адзначаны за выдатную працу і многія калгаснікі.

У час адной гутаркі мы даведліся, што ў калгасе жыве і працуе сям'я Грысы, якая вярнулася з-за мяжы. Надзежда Васільеўна Міхнюк, якая прысутнічала пры гэтым, згадалася правесці нас да Аляксандры Васільеўны Грысы — свайей сястры — і пазнаёміць з ёй.

Пакуль машына ехала па шырокаму брукаванаму гасцінцу, Надзежда Васільеўна расказвала аб сваім жыцці.

Цяжка было жыць пры панах. З самага маленства давялося працаваць. Усё на чужых гаспадарках спіну гнула. Куды ўжо там было вучыцца! Так і засталася непісьменнай. Потым замуж выйшла, зноў шмат працавала, а дастатку ўсё не было. Багатыя суседкі смяяліся з мяне, казалі, што я гаспадыня дрэнная, бо і ў хаце ў мяне пуста, і

свінні дрэнна гадаваліся. А як я магла ўсё паспець дагледзець, калі я на другіх больш, чым на сябе, працавала. А зараз зусім іншая справа. Працуеш на сябе і вынікамі свайей працы карыстаешся. З працы рук сваіх пабудавалі сабе дом. Потым сын вырас, ажаніўся, дык і яму пабудавалі. Я тры медалі маю. Адзін за тое, што пяцёра дзяцей нарадзіла і выгадавала, а два за маю працу, за высокую ўраджай ільну. І гаспадыня дрэнная мяне цяпер ніхто не лічыць. Бо і ў хаце ў мяне парадак, і ў калгасе працаваць паспяваю.

Больш дваццаці год пражыла на чужыне сям'я Івана Цітавіча Грысы. Маладымі, здаровымі, поўнымі надзей пакадалі яны родны кут. Нястача і голад гналі іх у заморскія краіны.

— Самая цяжкая работа ніколі не палохала нас, — расказвае Аляксандра Васільеўна Грысы. — Таму і ў Парагвай паехалі. Дома мы мелі толькі адзін морт бесплоднай зямлі, а ці многа з яе атрымаеш! А там, як казалі, зямлі колькі хочаш. І калі прыкласці да яе рукі, дык, напэўна, і жыць можна будзе нядрэнна. Тут жа, колькі ні біся, выйсця не знойдзеш.

— Так думалі мы, збіраючыся на чужыну. Прадалі ўсё, што мелі, і паехалі. Думалі знайсці там лепшую долю, а як былі бедныя, так і засталіся. Добрага там мала было. А бласлава... Я каб была тут, на Радзіме, абавязкова чаго-небудзь даблалася б. Што ж я, горшая за сваіх сяцёр, сябровак? Яны вырошчваюць лён, маюць падаякі, нават медалі за сваю працу, паважаныя людзі.

Тры гады назад Грысы вярнуліся на Радзіму. Прыехалі ў тую ж вёску, дзе нарадзіліся, адкуль паехалі на чужыну. З дапамогай калгаса пабудавалі дом. Іван Цітавіч працуе ў калгасе. За добрую працу яго нядаўна праміравалі гадзіннікам. У Грысаў дзве дачкі. Адна замужам. Як і бацькі, прыехала з мужам у Савецкі Саюз, зараз жыве на Украіне. А малодшая дачка Ніна жыве разам з бацькамі. Яна працуе і вучыцца ў вячэрняй школе. Настаўнікі заўважылі здольнасці і стараннасць дзяўчыны і дапамаглі ёй за адзін год вучыцца матэрыял пятага і шостага класаў і адразу перайсці ў сёмы.

Няхай яшчэ не ўсе свае патрэбы задаволілі Грысы. І маёму ў новым доме купіць трэба. І ў гаспадарцы яшчэ сяго-таго не хапае. Не проста пачынаць жыццё зноў, абжывацца на новым месцы, але з дапамогай калгаса, аднавяскоўцаў, з дапамогай Радзімы будучы і Грысы жыць не горш за іншых.

Д. БАБАК.

Школа марскіх прафесій

Мінскае мора... Навокал нікога. Але рыван на сіняй паверхні разбегліся хвалістыя кругі і з вады паказаліся людзі. Яны былі ў незвычайных касцюмах — з акалангамі, у ластах і масках. Гэта каманда спартсменаў-падводнікаў Мінскага марскога клуба. Часта прыязджаюць яны на Мінскае мора праводзіць свае трэніроўкі.

Секцыя спартсменаў-падводнікаў пры клубе была створана пазалетась. Лепшыя спартсмены ўжо ўвайшлі ў зборную каманду рэспублікі і ўдзельні-

чаюць ва ўсесаюзных спаборніцтвах.

У гэтым годзе ў клубе займалася 105 чалавек. Маладых спартсменаў выходзіла вопытны інструктар Альберт Казіміравіч Гоўвін.

Цяпер спартсмены-падводнікі выехалі на ўсесаюзныя спаборніцтвы ў горад Новарасійск.

Апрача падводнікаў, пры Мінскім марскім клубе існуе секцыя водна-маторнага спорту. Яна невялікая — пяцьдзесят чалавек. Тут займаюцца

людзі, для якіх імклівая язда па роўнядзі вады — галоўны занятак у вольны час. У секцыі выдзеліліся свае відучыя спартсмены. Гэта Уладзімір Забуцкі, Іван Паланевіч, Яўген Радзько.

Часта клуб наведваюць дзеці. Іх прыцягвае сюды любоў да марскога мадэлізму.

Цікава праходзілі спаборніцтвы юных мадэлістаў на першынство рэспублікі. Мадэлісты Мінскага клуба на гэтых спаборніцтвах занялі другое месца.

М. ШОБА.

„Бульбяная“

Той, хто знаёмы з беларускай кухняй, ведае, якое пачэснае месца займае бульба сярод іншых беларускіх нацыянальных страў. У нас, на Беларусі, бульбу, як кажуць, і вараць, і параць, і печанаю ядуць. Таму «Бульбяная», якая нядаўна адкрылася на праспекце імя Сталіна ў Мінску, адразу прыцягнула вялікую колькасць наведвальнікаў.

І сапраўды, любіцелям бульбы пашанцавала: тут у вялікім выбары самыя разнастайныя бульбяныя стравы — маладая бульба са смажаным салам, з селядцом, са смятанай, з мачанкай, з катлетамі, бульбяныя аладкі, залякнанка, кранеты, тэф-

тэлі. Можна тут з'есці і смачны халаднік па-мінску, у вялікім асартыменце малочныя стравы і кандытарскія вырабы.

Наведвальнікі «Бульбянай» — у асноўным рабочыя, служачыя і студэнты сталіцы. І ўсе застаюцца задаволенымі: смачная ежа, прыгожае і ўтульнае памяшканне, хуткае абслугоўванне.

НАШ АДРАС

Мінск, праспект імя Сталіна, 77. Дом друку, пакой № 20. Для пісьмаў (for Briefe): Minsk, Postschliessfach № 14.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ.